

ת"פ (תל אביב) 70020-03-23 - מדינת ישראל נ' בילאל קהוגי

ת"פ (תל-אביב-יפו) 70020-03-23 - מדינת ישראל נ' בילאל קהוגישלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 70020-03-23

מדינת ישראל

נגד

בילאל קהוגי

ע"י ב"כ עו"ד מירב בן שבת

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[26.06.2024]

כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע כאמור בהכרעת הדין, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירה של הסגת גבול פלילית, לפי הוראות סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). הנאשם זוכה מעבירת גניבה, שאף בביצועה הואשם בכתב האישום.
2. בעובדות כתב האישום נטען כי המתלונן - שעבד בתקופה הרלוואנטית במעון לבעלי מוגבלויות ברחוב נועם בתל אביב יפו - החזיק בבעלותו בקורקינט חשמלי בשווי של 2,000 ₪. ביום 16.02.2023 העמיד המתלונן את הקורקינט בחצר המעון. בשעה 16:45 הגיע הנאשם לגדר המעון, טיפס מעליה, הסתובב בחצר המעון ולאחר כמה דקות יצא החוצה וכך גם, לאחר זמן קצר, פעם נוספת. בשעה 17:10 טיפס הנאשם בשלישית על גדר המעון, נכנס לחצר, נטל את הקורקינט, העבירו מעל הגדר ויצא עמו מהמעון.
3. הכרעת הדין היא מפורטת והמעין יעין שם. כאן יצוין, ולצרכי גזר הדין בלבד, שבהכרעת הדין נקבע כי ביצוע העבירה של הסגת גבול הוכח כדבעי, בנסיבות שפורטו בהכרעת הדין, ועל כן דינו של הנאשם הוא להרשעה בעבירה זו. להבדיל, לעניין עבירת הגניבה הנטענת (של הקורקינט), נקבע כי נפלו פגמים מהותיים בשרשרת הראיות (של העברת הסרטונים הרלוואנטיים). עבירה זו נותרה אפוא כבלתי מוכחת ועל כן הנאשם זוכה מהאישום בביצועה.
4. ב"כ המאשימה הגישה, כראיה לקביעת העונש, את תדפיס המידע הפלילי של הנאשם. כעולה מתדפיס זה, לנאשם, יליד שנת 1985 (בן 39 שנים כיום), עבר פלילי מכביד, הכולל 20 רישומים קודמים החל משנת 2000 (עת היה קטין בן למטה מ-16 שנים). מדובר בעיקר בהרשעות בגין ביצוע עבירות רכוש, אך גם בגין עבירות אלימות ועבירות נוספות. הנאשם אף נשפט בעברו לעונשי מאסר בפועל. בנוסף, במסגרת הרשעתו הקודמת האחרונה (בת"פ שלום ת"א) 72685-10-21, מיום 28.03.2022) הורשע הנאשם בביצוע עבירות רכוש, לרבות הסגת גבול, והושת עליו בין השאר עונש מאסר מותנה בן 8 חודשים, שהוא בר הפעלה לפניי (להלן - המאסר המותנה).

5. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על עובדות האירוע כפי שנקבעו בהכרעת הדין. בין השאר הדגישה ב"כ המאשימה את העובדה שהנאשם טיפס על גדר המעון ונכנס לשטחו שלוש פעמים נפרדות, עובדה המלמדת כי לא מדובר במעשה ספונטני של הנאשם או במקרה של ניצול הזדמנות רגעית. אשר לערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירה, עמדה התובעת על הפגיעות שנגרמו להגנה על זכות הקניין, להגנה על שלום הציבור ועל רכושו, וכן להגנה על תחושת הביטחון של הציבור ועל פרטיותו.
6. לענין מדיניות הענישה הנהוגה הפנתה התובעת לפסיקה רבה, אך כזו שעוסקת בריבוי עבירות או בהצטברות עבירות מעבר לאמור בעניינו. בין השאר הפנתה ב"כ המאשימה לת"פ (שלום י-ם) 46398-05-14 מדינת ישראל נ' בורקאן ואח' (16.02.2015); רע"פ 7002/18 אבו מדיגם נ' מדינת ישראל (20.11.2018); ת"פ (שלום ת"א) 56657-09-14 מדינת ישראל נ' לוי (02.03.2017). מכל מקום, לרקע טיעוניה הנ"ל עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר בפועל.
7. לענין גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הפנתה התובעת לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, ובמיוחד למאסר המותנה שכאמור תלוי ועומד נגדו, המלמדים לשיטתה כי מדובר בנאשם שאין עליו מורא חוק הממשיך בביצוע עבירות; ובנסיבות אלה עתרה להפעלת המאסר המותנה ובמצטבר. עוד טענה התובעת כי הנאשם לא עבר כל טיפול, לא נטל אחריות על מעשיו ולמעשה אין בעניינו נסיבות מקלות כלשהן. לשיטת התובעת, בעניינו של הנאשם אף ההיפך הוא הנכון וראוי להחמיר בעונשו לצורך ההגנה על שלום הציבור; וזאת במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 40 לחוק העונשין.
8. בשורה התחתונה עתרה ב"כ המאשימה למקם את הנאשם בשליש העליון של מתחם העונש ההולם לו טענה, להפעיל את המאסר המותנה במצטבר ובסך הכל לגזור על הנאשם עונש שלא יפחת מ-16 חודשי מאסר בפועל. זאת, לצד השתתף מאסר מותנה משמעותי, התחייבות להימנע מביצוע עבירה וכן פיצויים למתלונן.
9. ב"כ הנאשם, מצידה, הדגישה כי בסופו של יום ובסופו של הליך זוכה הנאשם מביצוע עבירת הגניבה, ומכאן שניהול ההליך על ידו לא היה לשווא. עוד הדגישה כי מדובר בהסגת גבול למקום שאינו מקום מגורים פרטי. בנסיבות אלה, כך לטענת הסניגורית, מדובר בתיק ברף חומרה שאינו מצדיק גזירת עונש של מאסר בפועל, לנשיאה מאחורי סורג ובריח, ועל כן עתרה להארכת המאסר המותנה. הסניגורית ערה לקושי שבעתירתה האמורה נוכח עברו הפלילי המכביד של הנאשם, ובהגנותה גם ציינה שהנאשם דחה את הצעתה לפנות לטיפול, או לחלופין לעתור למאסר בפועל שניתן לשאתו בדרך של עבודות שירות (כיוון שאינו מוכן ללכת לממונה).
10. עוד הדגישה הסניגורית כי יש לאבחן את הפסיקה שהגישה התובעת, שכן היא עוסקת במקרים חמורים במידה ניכרת מעניינו, ובמיוחד התנגדה ליישום הוראות סעיף 40 לחוק העונשין במקרה דנא ולחריגה ממתחם העונש ההולם לכף חומרה. בהקשר זה הטעימה הסניגורית כי עניינו של הנאשם אינו שונה מכל נאשם אחר בעל עבר פלילי, ועצם קיומו של עבר כזה אינו יכול להצדיק חריגה לכף חומרה ממתחם העונש ההולם.
11. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: "אני נשפטי ב-46 תיקים. משהייתי ילד קטן בפנימייה. אני לא יודע מאיפה הם לקחו את התיק הזה" (בפרוטוקול, עמ' 25 שורה 5 ואילך).
- ג. קביעת מתחם העונש ההולם והאפשרות לחריגה הימנו:
12. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. לעניין הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירה, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה, ואף מקובל עליו הטיעון שהעובדה שהנאשם טיפס על גדר המעון ונכנס לשטחו שלוש פעמים נפרדות מלמדת כי לא מדובר במעשה ספונטני-רגעי. עם זאת, גם בנסיבות שכאלה העבירה של הסגת גבול היא פחותה בחומרתה מעבירות ההתפרצות, והגם שביצועה כרוך בפגיעה בערכים חברתיים דומים, מידת הפגיעה בערכים אלה כתולדה מביצועה היא פחותה.
14. לפיכך, להבדיל ממדיניות הענישה לגבי עבירות ההתפרצות השונות - שמתחם הענישה בגין מתחיל בענישה הכוללת מאסר בפועל, ולו לנשיאה בדרך של עבודות שירות (בהתפרצות שלא למקום מגורים) - בעבירה של הסגת גבול בודדת נקבע ככלל מתחם עונש הולם שתחילתו בענישה צופה פני עתיד, אף במקרים שבהם הצטרפו להסגת הגבול עבירות נוספות (ר' למשל ת"פ (שלום ב"ש) 45794-03-18 מדינת ישראל נ' ביטון (17.03.2024); ת"פ (שלום קריות) 64065-12-23 מדינת ישראל נ' רבינוביץ' (17.03.2024), והאסמכתאות שם).
15. אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין ענישה צופה פני עתיד לבין 8 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.
- ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:
16. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן: עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, כאמור יליד שנת 1985, עבר פלילי מכביד מנערותו, הכולל הרשעות בגין עבירות זהות ודומות שבגין אף נשפט לעונשי מאסר בפועל. נתון זה הוא בעל משמעות מהותית שכן ניתן ללמוד ממנו כי עסקינן בנאשם החוזר ומבצע עבירות, הפוגעות בציבור, וכי העונשים שהושתו עליו בעבר לא הרתיעו אותו מלחזור ולשוב לסורו. יתר על כן, אף המאסר המותנה, שנגזר על הנאשם פחות משנה לפני ביצוע העבירה דנא, לא הרתיע אותו מלבצעה.
- הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא. עם זאת, זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40יא(6) סיפא לחוק העונשין).
- נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - כעולה מעברו הפלילי של הנאשם, ואף מדבריו לפניי, נראה כי כל חייו ניהל אורח חיים שולי ולא קל.
- חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - מאז ביצוע העבירה לא חלף זמן רב.
- המסקנה המתבקשת ממכלול הנסיבות והשיקולים הנ"ל היא, אם כן, כי במקרה זה כפות המאזניים מעוינות ועל כן יש לגזור את עונשו של הנאשם באמצע מתחם העונש ההולם.
17. אשר לסוגיית המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם, כלל הדין הוא כידוע - כאמור בהוראות סעיפים 55, 56 ו-58 לחוק העונשין - כי יש להפעילו (ולא להאריכו) ובמצטבר (ולא בחופף) לכל עונש מאסר הנגזר עליו. כלל זה הגיונו התחיקתי בצדו, שכן עונש מותנה הנגזר על נאשם אינו כביכול "אות מתה" אלא בבחינת אזהרה חמורה לנאשם, שלפיה אם ישוב לסורו ויבצע אחת מהעבירות מושא התנאי הוא יישא את עונשו בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

18. נקודת המוצא של הדין היא אפוא הפעלת העונש המותנה ובמצטבר, כאשר רק בהתקיים "טעמים שיירשמו" בגזר הדין ניתן לסטות מכך. ברי אפוא כי בנסיבותיו של הנאשם דנא, ובהתחשב בעברו המכביד, לא ניתן לנקוט בדרך של הארכת המאסר המותנה או בדרך של הפעלתו בחפיפה מלאה למאסר הנגזר; ואף חפיפה חלקית בהפעלת המאסר המותנה היא, הלכה למעשה, לפני משורת הדין.
19. עם זאת, כאן המקום לציין כי מקובל עליו טיעון הסניגורית שלפיו לא מדובר במקרה המצדיק חריגה לכף חומרה ממתחם העונש ההולם (לצורך הגנה על שלום הציבור, במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 40 לחוק העונשין). עברו הפלילי המכביד של הנאשם הוא, כמובן, שיקול רלוואנטי לחומרה בגזירת עונשו בתוך מתחם העונש ההולם, אך אין בו, כשלעצמו, כדי להצדיק חריגה לחומרה ממתחם העונש ההולם במסגרת הוראות הסעיף הנ"ל.
20. לבסוף נותר לדון בהיבט של ענישה כלכלית, שבנסיבות העניין ונוכח העובדה שנגזר בזה עונש של מאסר בפועל לא מבוטל על הנאשם, שבוודאי יפגע ביכולתו להשתכר, אין הכרח להשיתה. בנוסף, נוכח זיכוי הנאשם מעבירת הגניבה בה הואשם, ברי כי לא ניתן להטיל עליו פיצויים לטובת המתלונן.
- ה. סוף דבר:
21. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- (א) 4 חודשי מאסר בפועל.
- על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 04.08.2024 עד השעה 10:00.
- ב"כ הנאשם תתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, על מנת להבטיח עריכת "מיון מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.
- (ב) המאסר המותנה, בן 8 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת"פ (שלום ת"א) 72685-10-21, ביום 28.03.2022, מופעל בזה בחלקו בחופף ובחלקו במצטבר לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף-קטן (א) דלעיל. באופן שבסך הכל יישא הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שירות בתי הסוהר.
- (ג) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, את העבירה בה הורשע או עבירה של התפרצות מכל סוג שהוא.
- ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.
- זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, כ' סיוון תשפ"ד, 26 יוני 2024, במעמד הצדדים.